

жо! . . едва успѣ да продума, отвори тя вратата и прѣгърна войводата, опасанъ съ сабля, револвери и паласки, а бойлия пушка лъщѣше въ юначна му ржка . . .

—Турци ни гонятъ, Милено . . аскеръ и башибозуци . . Едва успѣхъ да се откъсна за малко отъ дружината, за да те видя тебе и миличкия Стоянча . . .

Бащата опсипа дѣтенцето си съ горещи цѣлувки. То бѣше се пробудило отдавна. Сега милваше по лицето татка си и мило му се осмихваше, сѣкашъ искаше да му продума: „И азъ нѣма да бжда по долу отъ тебе! . . .“

Слѣдъ два часа Богданъ войвода бѣ отново пакъ при дружината си въ планината . . .

А Милена съ Стоянча на ржцѣ отново пѣеше обична юнашка пѣсенъ.

„Ставайте роби, Българи,
Робство отъ грѣбъ си свалете,
Свобода с' крѣвъ откупете,
На свобода си живѣйте! . . .
Бащите рахатъ да бждатъ
И мила челядъ отхранятъ,
Женитъ пѣсни да пѣятъ,
Момитъ вѣнци да виятъ,
Волно дѣчица да растатъ,
Нека добрува народа,
При славна, мила свобода! . . .“

Дѣтето пакъ заспа, а Милена не бѣ склопила тая нощъ очи . . .

Съмна се. Пушки прѣпукаха къмъ планината. Затупѣ Милениното сърдце отъ страхъ и надѣжди . . . Пушкитъ все по-често пукаха. Стоянчо се събуди и впери уши и очи къмъ планината . . .

Г. Стояновъ.